

fra de indenlandske erhvervsdrivende overfor udenlandsk Konkurrence, og det er særdeles anerkendelsesværdigt, at dette Forslag har fundet Tilslutning fra alle Sider, ogsaa fra de Sider, der ellers lider i saa høj Grad af Beskyttelsesfrygt.

Med Hensyn til Lovforslaget om Valutacentralen er det givet, at vi maa se med nogen Sympati paa det, allerede fordi man derved imødekommer et Ønske om Indførelse af Oplysningspligt, som jeg havde den Ære paa mit Partis Vegne at fremsætte her ved Tillægsbevillingslovforslagets første Behandling, en Oplysningspligt med Hensyn til Besiddelse af Erhvervelse af og Disposition over fremmed Valuta. Det glædede mig meget at høre fremhævet i Dag fra den højtærede Regerings Side, at man netop ser Hovedværdien i Lovforslaget i denne Oplysningspligt. Saaledes ser vi ogsaa paa det fra vor Side. En Oplysningspligt vil dog bidrage til at faa oplyst en Del af det, der nu skjuler sig i Mørket, og vil derfor sikkert have en særdeles gavnlig Virkning navnlig ogsaa med Hensyn til Kapitalflugten og den lidet tiltalende Spekulation. Hvad Kapitalflugten angaar, forekommer det mig, at den er Udtryk for en Nervøsitet, som ikke har nogen Begrundelse i det danske Samfunds økonomiske Forhold. Jeg ser saaledes paa hele denne Situation, at den vel er meget alvorlig, men at der ingenlunde er Grund til nogen Panik. Hvis jeg skulde bruge et Billede, vilde jeg sige, at det danske Samfund sidder i Øjeblikket i det som en Mand, der har siddet i en stor Bedrift, som er gaaet godt, og hvor han efterhaanden har hygget sig og gjort sig det mageligt og indrettet sig paa et ret bekvemt Liv, men som saa en skønne Dag opdager, at nu gaar den ikke længere paa den Maade. Ja, saa maa den Mand naturligvis til at lægge sin Levevis noget om, nedsætte sit Forbrug, tage noget mere fat selv; men der er ingen Grund til at rende fra Bedriften, og det er i Virkeligheden noget saadant man gør, naar man indlader sig paa Kapitalflugt. Jeg tror, at et Forsøg paa at udvikle denne Valutacentral videre til noget i Retning af at baandlægge al Devisehandling vil vise sig her i Landet at slaa Klik, som det har gjort overalt i Udlandet, hvor man har forsøgt det. Derfor er vi fra vor Side Modstandere af en saadan Udvidelse og naturligvis i endnu højere Grad af en Udvidelse som den, der er foreslaaet fra Socialdemokratiets Side: at der skulde dannes et Økonomiraad eller, for at sige det med et gammellærdt historisk Navn: en Velfærdskomite.

Jeg hørte med Glæde den højtærede Statsminister sige, at man vilde ikke gaa til at indføre et Overformynderi for det danske Erhvervsliv. Jeg kunde have ønsket, at man ikke havde begrænset denne rigtige Betragtning til dette Lovforslag, men ogsaa havde anlagt den paa et andet Lovforslag, nemlig det, jeg nu kommer til, Forslaget om Valutaydelsen, dette Forslag, som er Grundpillen i Regeringens Forslags-samling. Hvis man ser saaledes paa det, at det er det danske Samfunds for store private Forbrug, som er en vigtig Faktor ved Frembringelsen af hele den uheldige Valutasituation, maa det være naturligt at søge Midler imod dette for store Forbrug, og dér er der to Veje at gaa: en Nedsættelse af Forbrugsevnen og en Opfordring til Opsparing. Nu har Regeringen eller i hvert Fald visse Medlemmer af den — jeg tænker her særlig paa den højtærede Landbrugsminister — for ikke saa lang Tid siden talt om, at man ikke delte den socialistiske Tro, at det var muligt ved Statsindgreb paa dette Omraade at gøre noget. Jeg formoder, at den højtærede Landbrugsminister nu maa være blevet omvendt, siden han er med til at fremsætte dette Lovforslag, men jeg synes blot, at Omvendelsen er noget voldsom. Jeg har før sagt, at man ingenlunde behøver at hyldes en socialistisk Statsopfattelse for at have den Tro, at det er muligt ad Lovgivningens Vej at gøre noget paa dette Omraade, saaledes som jeg ogsaa med Glæde hørte den højtærede Statsminister sige i Dag; men det forekommer mig, at man ved dette Forslag er svinget noget for voldsomt; noget for langt over, er svinget saa langt over, at jeg virkelig kunde fristes til at vende den Betragtning om den socialistiske Tro imod den højtærede Landbrugsminister.

Vi tror, at det er muligt at lægge Lovgivningen saaledes til Rette, at den kan indeholde Motiver til at spare. Det er et Motiv, som man i dansk Lovgivning hidtil ikke har haft for Øje i nogen nævneværdig Grad. Der er en beskedent Begyndelse dertil i Aldersrenteloven, men nu bliver altsaa dette Motiv pludselig til et Ledemotiv. Dette hilser vi med Glæde. Vi mener, at dette for saa vidt peger paa noget rigtigt, som det peger paa, at det er ønskeligt i det danske Samfund at fremkalde en Opsparing. Men Tankens Udformning tilfredsstillende os ikke. Det for store Forbrug herhjemme er ikke en enkelt Klases Fejl, men alle Klassers, og Foranstaltninger, der tager direkte Sigte derimod,